

Мене сонцем налито ущерть,
Мене сонцем докраю налито,
Заціловано сонцем на смерть...
Я лежу, тяжковагее Літо.

Як упало учора отут,
То не можу підвестися й досі...
Запрошаю тебе, золоту,
Викликаю, сестро моя Осінь!

Ти прийди і подінь мене десь, —
Вже у мене по грах, по забавах...
І сестра золотая іде,
Підпливає, хупа́ва, як пава.

Підпливе златокоса сестра,
Поцілує — і Літо розтає...
Так минає зелена пора,
Золотая пора наступає.

Прага, 1927

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS I».